

VOORSTELLING VERHAAL

'Het verhaal van het Verhaal' is meesterlijk en vertelt zichzelf

Absurde situaties zorgen voor verwarring op verwarring in het ongrijpbare 'Het Verhaal van het Verhaal', goed voor een brede glimlach en een tollend hoofd.

Joost Goutziers

RECENSIE

Vooraf klonk de titel mysterieus, spannend, ongrijpbaar, maar 'Het Verhaal van het Verhaal', de nieuwe familievoorstelling van Artemis en Het Zuidelijk Toneel is avontuurlijk, absurd in het kwadraat, prachtig en komisch. Het laat een brede glimlach achter, een tollend hoofd bovendien, want wat gebeurde er in hemelsnaam in dat dwaze universum op het podium? Wie is wie? Wat is wat? Wat is waar? De boodschap is zo klaar als een klontje: kijk verder dan je neus lang is, prikkel de verbeelding, zoek het randje op. In 'Het Verhaal van het Verhaal' komen werelden bij elkaar, werelden die elkaar links laten liggen, die langs elkaar leven. Een volkje met jagers, een primitieve stam

op het eerste oog, klautert door de zaal en scharrelt op het podium. De jagers verzamelen wat voor handen is en in 2018 zijn dat plastic emmers, afzetlinten, damstassen, pvc-buizen, een ov-fiets, een slangetje, het bordje van de nooduitgang. Als uitvinders, kunstenaars, gaan ze aan de slag. Ze ontdekken hun aanwinsten en maken nieuwe attributen. Dat doen ze ongestoord, de verbeelding regeert. Een blik met blauwe verf? Daarmee kun je de benen en oksels bekliederen.

De vastomlijnde wereld van Ria, Hans en hun 8-jarig zoontje Sander vormen een groot contrast. Hun voornamen doen anders vermoeden, maar het zijn pratende, torenhoge bordkartonnen afbeeldingen van Beyoncé, Trump en Ronaldo. Waarom Trump? Waarom Beyoncé? Het lijkt een clash tussen de jagers

Regisseur Jetse Batelaan is een meester in het creëren van absurde situaties

met hun onbevangenheid aan de ene kant en eenvormigheid aan de andere kant. Ria, Hans en Sander zijn het schijnbaar veilige gezinnetje, erg consumptief, met een steeds lomper wordende vader. Ze gaan

picknicken in het gebied waar het volkje creatievelingen rondwaart. Alleen Sander zoekt contact, hij durft over het randje te kijken. Dat doet ie letterlijk, zodat de pop gevaarlijk richting de gillende kinderen in de zaal helt.

Om het nog ingewikkelder te maken: een stem vertelt het verhaal van een verhaal. Dat verhaal, het is een ik-figuur, gaat de oceaan over, beleeft daar avonturen en eindigt in het theater. Nog een los eindje: af en toe schuiven geometrische figuren over het podium. Hans Trump fulmineert dat hij niet wijkt voor een softe roze driehoek. De actualiteit is nooit ver weg.

Regisseur Jetse Batelaan is een meester in het creëren van absurde situaties en in 'Het Verhaal van het Verhaal' pakt hij uit. Hij brengt zijn publiek steeds in verwarring. Want die spot die naar beneden dondert? En die man die van uit de zaal het podium op rent om zijn schoen terug te pakken? Hoort dat er bij? Niks is toeval en theaterregels gelden hier niet. Wie verbeelding gebruikt knoopt de eindjes naadloos aan elkaar. Aan het slot glipt de spanning even weg. Dat is een smetje op een fijn verhaal.

Gezien: zaterdag, Theaters Tilburg. Te zien op 23/9 in Den Bosch, 30/9 in Eindhoven